

Forhold til Menigheden. Da Regjeringen nu derhos betragter den i dette Forslag gjorte Indrømmelse som en nødvendig Betingelse for omsider at faae denne saa længe forhandlede Sag ført til Ende, hvilket er et ligesaa naturligt som almindeligt Ønske, saa ere vi enige om at anbefale Landstinget at gaa ind herpaa.

Men til denne Indrømmelse har Regjeringen knyttet den bestemte Betingelse, at de indbragne Indtægter holdes affondrede fra Statens øvrige Indtægter og udelukkende anvendes til folkekirkelige Diemed. Flertallet slutter sig ganske hertil, og da Mindretallet ikke modsætter sig den foreslaaede Oprettelse af et folkekirkeligt Fond, er hele Udvalget enigt i Resultatet.

Mindretallet (Rasmussen og Skytte) skal efter Foranstaaende kun udtale, at det lægger særdeles Bægt paa, at Lovforslagets § 1 forbliver uforandret. Det er med dette for Øie, at Mindretallet kan være med til, at Midlerne opføres paa Finantsloven under Benaemelsen, eller om man vil i Form af, et Fond, dog med den Forandring, at dette bliver bestyret af Finantsministeren, hvorom Mindretallet stiller Endringsforslag til § 3. Saavidt skjønnes, har Mindretallet nemlig en noget anden Opfattelse af dette Fonds Betydning end Lovforslagets eller Flertallets. Mindretallet er enigt i, at Midlerne først og fremmest anvendes til de Formaal, som Lovforslaget antyder, og hvortil det efter Mindretallets Ansuelser ogsaa vil medgaa. Dette er dog kun en Skjønssag; derom kan ikke siges noget Bestemt. Men lige saa vist som det vel maa være en Selvfølge, at dersom det med Tiden maatte vise sig, at Midlerne ere utilstrækkelige, det Manglende da maatte tilskydes af Statskassen, lige saa vist antager Mindretallet, at det maa være en Selvfølge, dersom det Modsatte maatte vise sig, nemlig en Opjohben af Kapital, at det da maa staa den Lovgivende Magt frit for, dersom det befindes at være hensigtsmæssigt, at anvende en Del af Midlerne til andre dermed beslegtede Diemed.

Ødet hele Udvalget saaledes tiltræder Grundlaget for Regjeringens Forslag, skal dets Flertal tillade sig nogle Bemærkninger om de væsentligste af de Enkeltheder, som dels hele Udvalget, dels dets Flertal foreslaar ændrede.

Naar det i § 1 er udtalt, at de Midler, der nu ere henlagte til Folketirkens Understøttelse, skulle indbrages under den Lovgivende Magts Raadighed, forekommer det Flertallet klart, at, hvis disse Midler ikke allerede forinden hørte under Lovgivningsmagtens Omraade — hvoraf ingenlunde følger, at de opføres paa Finantsloven — kunde de ikke indbrages under den ved simpel Lov. Vi tillade os

derfor at foreslaa en anden Affattelse af det, der vistnok har været Lovforslagets Tanke.

§ 2 ønsker Mindretallet en Sætning indskudt om det Forhold, hvori de Indtægter, Fondet engang kan vente fra Kjøbstøderne, skulde staa til dem, der indflyde fra Landet, hvilken Sætning Flertallet maa finde mindre heldig, da den kun kan gjenneføres ved en senere Lov.

Ved § 3 anser Udvalget det rigtigt, at det her udtryffeligt udtales, hvad der ogsaa har været Lovforslagets Hensigt (jfr. § 5), at de Kongelige Resolutioner, der alt ere tagne om Oprettelse af nye Præsteskald, forblive i Kraft. Den Forøgelse af Præsteskaldenes Antal, som deraf vil følge, maa altsaa tages med i Beregning, og vil mulig nødvendiggjøre nogen Forhøielse af Kalvenes Antal (901), i hvilken Henseende Forslag forbeholdes, naar de fornødne Oplysninger ere modtagne.

§ 4 anser Udvalget en Retteelse fornøden, fordi Tienden ikke forfalder til de samme Tider som de kongelige Skatter, og der ingen Grund synes at være til at give Tiendeyderne et halvt Mars Henstand og tabe et Halvaars eller Fjerdingaars Rente, ligesom der vilde opstaa Vanskeligheder ved at bevare den Tiendeieren i Lovgivningen hjemlede Ret til fortrinlig Fyldestgjørelse.

§ 5 ere kun de Udveksler af det folkekirkelige Fond, som ere en umiddelbar Følge af denne Lov, nævnte; men det er klart, at det ogsaa maa kunne anvendes til andre folkekirkelige Formaal. Exempelvis tro vi bør nævnes: Oprettelsen af nye Præsteskald og faste Kapellanier samt — helt eller delvis — Oprettelsen af nye Kirker.

§ 6 ere Biskoppernes Lønninger fastsatte. Udvalget er enigt i, at disse kunne taale en Nedsættelse, men Mindretallet ønsker denne saa betydelig, at Flertallet ikke kan følge det.

Spvad Provsternes Honorar angaar, da er Udvalget enigt i, at dette ligesaa lidt bør være lige stort for alle, som Provsternes Omfang og det nu af Kirkerne oppebaarne Bederlag ere lige store. Medens et Honorar af 500 Kroner maatte endog vilde være vel rigeligt for de smaa Provstier, der kun omfatte 6—7 Pastorater, vilde det være utilstrækkeligt for de store Provstier, hvori der er 20 Pastorater eller derover; og hvis man altsaa fastsatte hint Honorar ens for alle Provstier, vilde man let bevirke, at Ingen vilde overtage Provstegjeringen i de store Provstier. Udvalget foreslaar derfor, at der gives et Spillerum mellem 400 og 800 Kroner.

§ 7 inddeler Landsby-Præsteskaldene i 5 Klasser, men deraf indbefatte de to første og bedst Lønnede (6000 og 5000 Kr.) hver kun 50 Kald og den 3die (4000) kun 100. Efter Regjeringens Forslag vilde altsaa kun 200 af 901 Landsbypræster eller mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{5}$ komme i de tre høieste Lønningsklasser og mellem $\frac{3}{4}$ og $\frac{4}{5}$ blive henførte til de 2 laveste (3000 og 2000). Vistnok er der nu søgt raadet Bod paa dette